

Το βασικό στοιχείο της απόφασης του Γιούρογκρουπ της περασμένης Πέμπτης, είναι η απολύτως περιοριστική πολιτική κατεύθυνση για πρωτογενή πλεονάσματα και λιτότητα διαρκείας (3,5% έως το 2023 και «ίσο ή μεγαλύτερο του 2%» στο εξής και έως το 2060!), σύμφωνα με τις σχετικές απαιτήσεις του Συμφώνου Σταθερότητας και υπό καθεστώς διαρκούς επιτροπείας που θέτει η λεγόμενη Νέα Οικονομική Διακυβέρνηση της ΕΕ. Κοντολογίς, αυτό που συμφώνησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και παρουσιάζει ως επιτυχία είναι ένα *υπερ-μνημόνιο αόριστης διάρκειας*.

Ας συγκριθεί αυτή η διαρκής σφαγή με τη θρυλούμενη «καταστροφή» για κάποιο περίοδο μηνών ή/και λίγων χρόνων σε περίπτωση ρήξης με το ευρωσύστημα και εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωπαϊκή Ένωση....

Η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία γελοιοποιεί τον εαυτό της: Η αρχή έγινε με τη λεγόμενη προνομοθέτηση αυτής της κυβέρνησης μέτρων που θα εφαρμόσει η επόμενη, όποια και αν είναι, από το 2019 και μετά. Τώρα ο εξευτελισμός γίνεται τέλειος, καθώς προ-αναγγέλλεται μια δημοσιονομική πολιτική για μισό σχεδόν αιώνα, υπερβαίνοντας τη θητεία όχι μιας αλλά καμιά εικοσαριά επόμενων κυβερνήσεων! Το δεύτερο στοιχείο είναι ότι δεν πρόκειται να υπάρξει καμία απολύτως «ελάφρυνση» χρέους.

Τι μπορεί να σημαίνει ωστόσο η δήλωση πρόθεσης του ΔΝΤ να συμμετάσχει με χρήματα στο πρόγραμμα, αλλά όταν αποσαφηνιστούν οι ρυθμίσεις για το χρέος, δηλαδή το καλοκαίρι του 2018; Όχι βέβαια ότι το ΔΝΤ θα συμμετάσχει στο πρόγραμμα όταν ...αυτό θα τελειώσει! Στην ουσία, η ιερή συμμαχία των τοκογλύφων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, των επίδοξων «επενδυτών» και της ελληνικής ολιγαρχίας, με τη συμφωνία αυτή «αγόρασαν πολιτικό χρόνο» για την προετοιμασία όχι απλά ενός *νέου προγράμματος-μνημονίου από το 2018 και μετά*, αλλά της *δεύτερης φάσης* της επιχείρησης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και καθίζησης της εργαζόμενης πλειοψηφίας στην Ελλάδα, που δεν είναι άλλη από αυτή της καπιταλιστικής ανάπτυξης με όρους «κινεζικού» εργασιακού Νταχάου, άγριας λιτότητας και μαζικής ανεργίας. Ο Δραγασάκης το συνόψισε αποκαλυπτικά μετά τη συμφωνία λέγοντας ότι «η δημοσιονομική προσαρμογή έχει επιτευχθεί, το ζητούμενο τώρα είναι η παραγωγική ανασυγκρότηση».

Το κύριο πεδίο «μεταρρυθμίσεων», «πιέσεων», αλλά εν τέλει *κοινού τόπου* των Ευρωπαίων με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, θα είναι ακριβώς η διαμόρφωση «φιλικού επιχειρηματικού περιβάλλοντος» για τη «διευκόλυνση των επενδύσεων», μαζί βέβαια με τη μείωση των μη εξυπηρετούμενων δανείων και τη σταθεροποίηση του τραπεζικού συστήματος.

Η κοινωνική και πολιτική σταθεροποίηση ωστόσο κάθε άλλο παρά είναι δεδομένη. Ο εργατόκοσμος έχει φτάσει στα όρια της οικονομικής εξουθένωσης, ενώ οι κοινωνικές συμμαχίες της αστικής τάξης με τη βοήθεια των ταμείων της ΕΕ με τα μεσαία στρώματα έχουν πληγεί. Ο ΣΥΡΙΖΑ, παρότι καταφανώς αποτελεί μεσοπρόθεσμη επιλογή των ιθυνόντων της ΕΕ και των αστικών δυνάμεων στην Ελλάδα, δεν πείθει πολιτικά πλέον. Η μεγάλη πολιτική χρησιμότητά του συνίσταται ακριβώς στην εμπέδωση της αδυνατότητας μιας εναλλακτικής στη καπιταλιστική μνημονιακή βαρβαρότητα και στην προώθηση όσο γίνεται περισσότερων μέτρων πριν από την ανάληψη της κυβερνητικής πολιτικής διαχείρισης από μια

ακόμη πιο συντηρητική και ευρώδουλη κυβέρνηση. Κανείς δεν βιάζεται να τον παραμερίσει τώρα ή να «σπρώξει» στην εξουσία το Μητσοτάκη.

Ρήξη με το κεφάλαιο και αγώνας για να ζήσουμε ή εκλογική αναμονή - παράλυση;

Στο πλαίσιο αυτό υπάρχει και η ανάγκη μα και η δυνατότητα για μια πολιτική αντεπίθεση από τη σκοπιά μιας πραγματικά αριστερής, δηλαδή μιας εργατικής πολιτικής. Μπορούν και πρέπει να τεθούν με σαφήνεια ορισμένα ερωτήματα και διλήμματα:

Μέσα στο σφαγείο των μνημονίων ή έξω από την ΕΕ; Αναμένουμε τους «επενδυτές» και την απόλυτη κινεζοποίηση, που θα τη βαφτίσουν «παραγωγική ανασυγκρότηση» και «ανάπτυξη» ή διεκδικούμε μέτρα κατά του κεφαλαίου τώρα με εθνικοποιήσεις, μείωση του χρόνου εργασίας και δουλειά για όλους με όλα τα δικαιώματα, αυξήσεις μισθών/συντάξεων και επιδομάτων ανεργίας για να ζήσει ο κόσμος της δουλειάς; Ξανά, σοφότεροι και πιο «πονηρεμένοι» πλέον, στον αγώνα, στην οργάνωση ή νέα αναμονή από κυβερνητικούς σωτήρες; Ρήξη και αγώνας για να ζήσουμε ή εκλογική αναμονή και παράλυση διαρκείας;

Από τη συριζικής καταβολής «ενότητα» για τις «εκλογές και την κυβέρνηση», είναι η ώρα να περάσουμε στην επιλογή του «αναγκαίου προγράμματος» για τον «αγώνα για τις κατακτήσεις, τη ρήξη και την ανατροπή», με όρους κινήματος και ρήξης με το κεφάλαιο και την ΕΕ

Άμεση ανάγκη μιας πολιτικής πρωτοβουλίας, που θα θέσει «εδώ και τώρα» το πολιτικό αίτημα εξόδου της Ελλάδας από την ΕΕ και συνεπώς και την ευρωζώνη

Κομβικό πεδίο αλλαγής του πολιτικού κλίματος, κλονισμού της μνημονιακής σταθεροποίησης και ανάπτυξης ενός πνεύματος λαϊκής αντεπίθεσης, είναι να διαμορφωθεί άμεσα μια διακριτή πρωτοβουλία με στήριξη από ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΚΕ, ΛΑΕ και άλλες δυνάμεις, θέτοντας «εδώ και τώρα» το πολιτικό αίτημα **εξόδου της Ελλάδας από την ΕΕ και συνεπώς και την ευρωζώνη**, παρά τις διαφορετικές στρατηγικές στις οποίες μπορεί να εντάσσει κάθε δύναμη αυτό το στόχο.

Παράλληλα, η βασική προσπάθεια δεν πρέπει να εστιάζει σε εκλογικά μέτωπα συγκόλλησης ετερόκλητων πολιτικών δυνάμεων, αλλά στη *διαμόρφωση πολιτικών όρων ανατροπής* της επίθεσης του κεφαλαίου. Το καθοριστικό πεδίο για αυτό, είναι η συμβολή σε ένα νέο γύρο εργατικών αγώνων και διαμόρφωσης στόχων αντικαπιταλιστικού προγράμματος, που θα θέτουν *ζήτημα ανατροπής της σχέσης καπιταλιστικών κερδών και εργατικών μισθών*, με άρνηση του παραδοσιακού μύθου που θέλει δήθεν «πρώτα να αυξάνει η πίτα» και μετά να μπαίνει το θέμα της «διανομής».

ΠΡΙΝ 19/6/17